

Paul Aston trânti telefonul și se aruncă înapoi în scaun.

– Băga-mi-aș, băga-mi-aș, băga-mi-aș, murmură printre dinți. Ce mă-sa vrea? Lucrează până târziu, care-i problema? Știre de ultimă oră: munca peste program face parte din pachet. Ea știa asta deja, și atunci de ce se purta de parcă ar fi fost o mare surpriză? Telefonul începu să țârâie din nou, dar el încercă să-l ignore. Probabil că Laura suna înapoi să-i spună să se ducă la dracu'. Se stăpâni perfect și apucă telefonul, rostind un „alo“ precaut.

– Salut, Paul.

– Slavă Domnului, o voce prietenoasă.

Cu siguranță, Georgina Strauss – George – îi era în primul rând prietenă, și abia apoi colegă de serviciu, iar acesta erau un lucru neobișnuit; în această branșă ai mai degrabă tendința să cultivi relații, nu să-ți faci prieteni. Parcurseseră împreună Cursul de inițiere pentru agenții de informații – IONEC¹ în limbaj MI6. MI6 avea o pasiune pentru acronime, după cum repede descoperise Aston. La început, a fost ca și cum ar fi învățat o limbă străină.

– Fii atent, Paul! Trebuie să-ți spun repede. A explodat o bombă în stația de metrou din Leicester Square.

– La naiba! șuieră el în receptor. Se uită la ceas. În plină oră de vârf. Câți morți?

¹ Acronim de la Intelligence Officer's New Entry Course (engl.) (n.tr.)

– Habar n-am. Mulți, al naibii de mulți.

– Ce s-a întâmplat?

– Bănuim că a fost un sinucigaș cu bombă. S-a dus pe peron și a sărit în aer.

– Iisuse!

– N-am spus eu că e doar o chestiune de timp până se întâmplă așa ceva din nou? Încă o dată, urâsc să am mereu dreptate. Deci ce-i cu toate lecțiile alea pe care ar fi trebuit să le învățăm după 7/7, hm? Oftă, și Aston și-o imagină stând pe scaun și clătinând din cap. E extrem de grav, Paul!

– Extrem de grav... asta nu acoperă noțiunea nici pe departe.

– Îmi ești dator, spuse George și apoi dispăru de pe fir.

Aston închise și își scoase telefonul de urgență din buzunarul de la cămașă. Acesta era mereu deschis și mereu încărcat; nu avea voie să meargă nicăieri fără el. Înainte să apuce să-l deschidă, începu să vibreze și să sune. Nu era nevoie să verifice cine-l căuta. O singură persoană avea numărul acesta.

Mac trecu direct la subiect, fără să-l salute măcar. O rafală de întrebări să se asigure că era la curent cu veștile și cu detaliile, unde, când, cum, apoi îi dădu drumul.

– OK, și atunci ce pușca mea stai acolo cu un deget înfipț în fund?

– M-ai prins în drum spre ușă.

– Sper că nu încerci să mă duci cu preșul.

– Nu, domnule.

Un furnăit care ar fi putut însemna orice, apoi:

– Vreau să fii acolo imediat. Vreau să știu tot ce se petrece.

Ai înțeles? Totul!

Aston se strâmbă la mobil.

– Da, domnule.

– Și Aston...

– Da.

– Nu folosi identitatea de jurnalist.

Aston ieși alergând în stradă; iar când traversă Vauxhall Bridge, cămașa îi era deja udă de transpirație. Seara era umedă, aerul greu și jilav. Se opri pe malul celălalt al râului să-și tragă suflatul și se uită înapoi spre sediul MI6. Stilul arhitectural elaborat avea ceva care amintea de Orientul Mijlociu; era ușor de înțeles de ce mass-media botezaseră clădirea „Babilonul de pe Tamisa”. Costul clădirii trecuse de nouă cifre și de afară nu se vedea pe ce se duseseră banii. Lucrurile care nu se vedeau costaseră cel mai mult. Detectoarele sofisticate antispiionaj, pereții anti-bombă, geamurile termopan. Faptul că cinci niveluri din clădire erau ascunse sub pământ.

Orașul era un haos total. Metroul fusese închis, prin urmare, toată lumea urcase la suprafață să ia un taxi sau un autobuz. Străzile erau blocate și de pretutindeni se auzeau sirene, claxoane, strigăte. Oriunde se uita, Aston vedea panică și confuzie. Prim-ministrul fusese asasinat, Buckingham Palace fusese atacat cu bombă nucleară... zvonurile pe care Aston le auzea în timp ce se îndrepta spre Leicester Square oscilau de la sublim la ridicol și înapoi. Se opri din alergat, cu transpirația prelingându-i-se pe spate. Dacă o ținea tot așa până la Leicester Square pe căldura asta, avea să facă atac cerebral. Trebuie să existe o variantă mai bună.

Biciclistul era îmbrăcat în costum și casca de protecție îl făcea să arate de parcă avea un craniu metalic albastru de extraterestru atașat de cap. Mergea de-a lungul rigolei, strecurându-se între bordură și un BMW decapotabil. Șoferul oprise motorul și se resemnase să stea acolo pe termen lung, bătând nerăbdător cu degetele pe volan, în timp ce asculta un buletin de știri. Biciclistul trecu de mașină. Aston îl apucă de braț și-l trase de pe bicicletă, răsturnându-l pe pavaj. Luă bicicleta, sări pe ea și pedală pe trotuar, strigând la oameni să se dea deoparte.

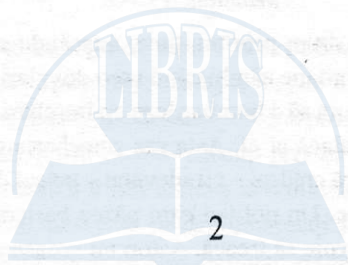
Tocmai trecuse de Galeria Națională de Portrete când îl zări pe primul supraviețuitor. Fata avea cam douăzeci și cinci de ani și era acoperită cu praf din cap până în picioare, de parcă ar fi

fost dată cu glazură gri de zahăr. Stătea pe bordură cu genunchii adunați strâns la piept, legănându-se înainte și înapoi, uitându-se în gol. Aston pedala mai departe, trecând pe lângă mai mulți supraviețuitori. Aveau cu toții aceeași privire moartă, căutătura aceea încremenită, fixată undeva la o mie de metri depărtare. Unii plângeau, unii erau răniți. Erau tăiați și plini de vânătaii, confuzi. Pete de sânge pe fețe, pe haine. Aston simți un gol rece în stomac, dându-și seama că aceștia erau dintre cei norocoși.

Apoi auzi țipetele. Țipete de panică, amestecate cu țipete de durere, o simfonie de suferință deplină, care devenea din ce în ce mai asurzitoare cu cât se apropia mai mult. Ar fi vrut să-și astupe urechile, să se întoarcă și să pedaleze cât putea de repede în direcția opusă, orice numai să scape de acea gălăgie îngrozitoare. În loc de asta, se duse să-și facă datoria. De acum înainte era inspectorul detectiv Stuart Bromley. Unul dintre cei mai buni ofițeri de poliție ai Londrei. Sub nici o formă, inspectorul Bromley, călit de ani de experiență în care văzuse cele mai urâte lucruri pe care și le imaginase omenirea vreodată, n-ar fi fugit de acolo. Aston se dădu jos de pe bicicletă, o rezemă de un stâlp de felinar, își netezi hainele. E mai ușor să-ți stăpânești frica atunci când pretindeai că ești altcineva.

Coti după un colț și pași într-un adevărat coșmar. Polițiști, pompieri, paramedici munceau din greu de o parte a bariereilor ridicate la rezezeală. Jurnaliști, reporteri de televiziune, fotografi, cameramani și băgători de seamă erau blocați de partea cealaltă. Parcă pășeau într-un platou de filmare... doar că acesta nu era un scenariu de Hollywood. Simțurile îi fură suprasolicitate, dând de atâta roșu. Culoarele, sunetele și mirosurile păreau mai ascuțite, mai definite. Motoare de mașini turate, ordine, strigăte, urletele și țipetele celor răniți, lumini roșii și albastre pulsând deasupra mașinilor de salvare și de poliție, ca o migrenă, murmurul surescit al mulțimii voyeuriste, mirosul acela murdar de Londra, învelit de un strat subțire de vomă și cenușă.

Aston își croi drum prin mulțime, mișcându-se de parcă era de-al casei. Aproape zâmbi când vreo doi ziariști mai experimentați începură să-l bombardeze cu întrebări. „Fără comentarii“, contraatacă și el. Asta era șmecheria cu lucrutul sub acoperire. Dacă credeai – cu adevărat – puteai duce de nas pe aproape oricine. Un polițist care păzea bariera îl opri, îi spuse că nu avea voie să treacă. Aston nu scoase nici un cuvânt. Se îndreptă de spate, își scoase legitimația și o vârî la un centimetru de nasul polițistului. Indignarea personificată. Nu exista nici o șansă să nu treacă de inspecție. Doar cei de la sediul central le luaseră din același loc de unde le luau și cei de la Poliția Metropolitană. Polițistul mormăi o scuză, dădu bariera la o parte și-l lăsă să treacă. Presa era încă blocată de partea cealaltă. N-ar fi ajuns prea departe cu legitimația de jurnalist. Se întoarse cu spatele la barieră și o luă spre intrarea în stația de metrou, ridicând praful cu tocurele pantofilor.

Un bătrân purtând un guler cervical era legat de o targă cu roți, acoperit cu o pătură roșie. Fața lui zbârcită era schimonosită de durere, cu sângele și murdăria umplându-i șanțurile pielii îmbătrânite și cu părul ivory brăzdat de negru și stacojiu. Striga un nume, fără încetare – „Helena, Helena, Helena!” – cu o voce surprinzător de puternică, având în vedere situația în care se afla. Se simțea o urmă de accent, ceva mediteraneean. Oare Helena se număra printre morți? Paramedicii împinseră la trei, roțile se plisară, iar targa alunecă în ambulanță. Săriră și ei în spate și închiseră ușile. Ambulanța o luă din loc cu sirenele pornite și în câteva secunde veni alta să-i ia locul. Doi paramedici așteptau deja pe bordură cu următoarea victimă.

Aston privi de jur împrejur. În momentul de față, acesta era spectacolul medicilor; supraviețuitorii aveau prioritate și orice altceva putea să mai aștepte. Polițiștii nu erau decât niște gărzi de securitate a căror menire era să-i țină pe ahtiații după știri sub control, să păstreze ordinea. Identitatea detectivului inspector Bromley îl adusese până în acest punct, dar nu avea să-l ducă cu mult mai departe. Singurele persoane care intrau și ieșeau din stația de metrou erau paramedicii și pompierii. Se mai învârti o dată în jurul propriei axe, căutând o ocazie. Aston își notă în minte poziția forțelor de ordine. Polițiștii în uniformă nu-l îngrijorau. Erau ușor de detectat, ușor de prostit. Cu detectivii de poliție era o altă poveste. Detectivii se nasc cu gena curiozității

și ultimul lucru de care avea nevoie acum era să se trezească răspunzând la o mulțime de întrebări incomode.

Un grup de detectivi în costum își făcuseră punct de lucru lângă un stand de ziare din fața intrării în stație. Făceau gesturi ample și vorbeau animat, subliniind cele mai importante aspecte cu ajutorul mâinilor. Aston o luă în direcția opusă, depărtându-se puțin de ei și căutând în același timp o ocazie. Mai trecu o ambulanță pe lângă el, cu sirenele pornite. Opri în mijlocul drumului așteptând să treacă dincolo de mașinile de pompieri parcate lângă bordură, iar șoferul claxona să împrăstie câțiva pompieri care-i stăteau în cale. Aston reflectă o clipă. Toată acțiunea era centrată în jurul autospecialei de pompieri din față. Nu era nimeni atent la cea din spate.

Pășind de parcă avea tot dreptul să se afle acolo, Aston trecu de pompieri și de primele trei vehicule. Se opri în dreptul ultimei mașini și se uită înapoi spre pompieri. Priveau cu toții în direcția opusă, și nu-l luară în seamă. Deschise ușa și sări în cabină. Trebuia să se grăbească. Nu putea ști cât timp avea la dispoziție. Era o tonă de echipamente în cabină: căști de un galben aprins, măști de față, jachete de protecție, topoare, echipament de respirație, tot ce avea nevoie să reușească ce-și propusese. Îi bătea inima. Aston puse mâna pe o jachetă și o îmbrăcă. Avea mânecile puțin cam lungi, dar mergea. Își trase o pereche de pantaloni, găsi niște bocanci, luă o lanternă de pe raft și o îndesă în buzunarul adânc de la jachetă. Un zgomot afară. Încrămeni, ascultând; se rugă ca persoana să rămână acolo. Un chibrit aprins, cineva inspiră lung, adânc fumul de țigară; un oftat și mai lung. Aston își suci capul să vadă în oglinda laterală înaltă. Băiatul n-avea mai mult de nouăsprezece ani, înalt și dezlânat ca un pui de girafă. Uniforma arăta nelalocul ei pe el. Era prea mare, ca și cum mai trebuia să crească puțin până să îi vină. Tănarul își scosese casca și o așezase la picioare. Cu capul aplecat în jos, uitându-se în pământ, duse țigara la buze, chinuindu-se

să nu-i tremure mâna. Și apoi vomită, iar voma i se împrășteie pe bocanci. Doamne, chiar așa de rău era acolo jos?

Aston își calculă ieșirea la al doilea acces de vomă. În timp ce puștiul era ocupat să-și verse prânzul, ieși în liniște pe partea cealaltă, pășind pe trotuar și închizând ușor ușa în urma lui. Își puse casca, se uită în oglinda laterală să vadă dacă se încadraseră în rol. Aproape, dar nu complet. Se aplecă și scormoni niște praf din șanț și și-l întinse pe față. La început îi fu greu să meargă, dar se obișnuie repede. Acum înțelese de ce pompierii aveau mersul acela fudul, de macho. Pantalonii umflați erau de vină. Trase adânc aer în piept când ieși în dreptul mașinii de pompieri din față, rugându-se să nu fie abordat. Avu noroc. Toți erau prea ocupați cu propriile treburi. Cu mai multă încredere în sine, se îndreptă spre intrarea în stația de metrou, trecând pe lângă un grup de polițiști care nici măcar nu-i aruncară o privire. Cum spunea Mac, când te deghizezi, tot secretul e să te pui în locul celui lalt, să intri în pielea lui. Foaierul stației fusese transformat într-un punct sanitar de triaj, cu zeci și zeci de târgi acoperind podeaua rece și dură. Lămpi de halogen inundau zona cu strălucirea lor sterilă, iar generatoarele făceau un zgomot surd în fundal. Aston se uită în jur cu neîncredere. Arăta ca o scenă din Primul Război Mondial. Doctori în halate ca de măcelar, pătate de sânge, treceau de la un pacient la altul, evaluându-i pe fiecare, categorisindu-i, luând decizii de viață și de moarte cât ai clipi din ochi. Se ocupau de cei care aveau cele mai mari șanse de supraviețuire; cei care nu se încadrau erau duși repede cu targa, pentru a face loc altora care puteau fi salvați. Infirmierele se mișcau în jur ca o specie rară de fluturi ivory, oprindu-se câte o clipă să pună vreo perfuzie, să facă vreo injecție sau să dea vreun analgezic, să ofere cuvinte de mângâiere. Lucrau eficient, cu mișcări chibzuite și precise, ascunzându-și teama în spatele profesionalismului și a procedurilor. Sunetele și mirosurile de afară erau mai intense aici, ca și cum realitatea ar fi fost o roată de tortură reglată din ce în ce mai

zgomotul se insinua în creierul lui Aston, sfâșindu-i simțurile, făcându-l să-și înțeleze dinții. Ecoul țipetelor reverbăra în plăcile de marmură, la un volum ce trecea de zece decibeli. Sub nivelul acesta se auzea o rumoare de intensitate mai joasă, dar care era cumva mai cumplită – gemete, suspine, voci insistând să primească ajutor, voci șoptite implorând izbăvire de durere: „Vă rog, vă rog orice numai să nu mai doară“ – un contrapunct grav la melodia înfiorătoare. Mirosul era și mai rău decât zgomotul. Duhoarea de fecale și vomă domina, contaminând puținul oxigen ce mai rămăsese în aerul greu. Mai exista un miros, un miros curat care părea complet nelalocul lui: mirosul antiseptic de spital. Combinația îi făcu greață lui Aston. Era mult prea mult, mult prea real. Cazurile fără speranță fuseseră mutate lângă casa de bilete, unde un preot în sutană gri se străduia să ofere mângâiere oamenilor care nu mai puteau fi auziți sau îngrijiiți. Își ținea crucifixul atât de strâns, că îi luceau încheieturile degetelor. Părul lui grizonant, de obicei atât de îngrijit la slujbă, era răvășit de o mână nervoasă care-l ducea în toate direcțiile. Aston îl privi pe preot înghenunchind lângă o targă. Era greu de spus dacă victima era bărbat sau femeie, tânără sau în vârstă. Avea fața distrusă: hidoasă, umedă și neagră. Buzele preotului se mișcau, murmurând rugăciuni în latină. Cuvinte moarte într-o limbă moartă, pentru cineva care nu va mai vedea răsăritul vreodată. Se închină, apoi se aplecă și închise ochii cadavrelor. O expresie de dezgust îi acoperi fața și-și șterse frenetic mâna de poalele sutanei sale gri, lăsând o dără închisă la culoare și scârboasă. Sări în picioare, vizibil zdruncinat, și se roti să vadă dacă îl observase cineva. Aston își feri repede privirea, lăsându-l pe preot cu rușinea sa, și, când se întoarse, dădu cu ochii peste sacii cu cadavre. Erau așezați unii peste alții într-un ungher întunecat, ascunși în umbră. Cu siguranță, vreo două duzini. Poate mai multe. Și asta era doar începutul.

– Iisuse Hristoase, murmură Aston pentru sine.

Se așteptase să fie grav, dar nici pe departe atât de grav.